

РЕШЕНИЕ

№ 913

гр. София, 12.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 80 състав,
в публично заседание на 25.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Виржиния Петрова

при участието на секретаря Цветелина Заркова, като разгледа дело номер **3737** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба на „О.-Ф. Т. Л.“ Г., чрез адвокат Г. Г. с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 2 срещу Решение № Р.-3000-585/18.03.2022г./32-90441 от 18.03.2022 г., издадено от Директора на Териториална Дирекция Митница П., при Агенция „Митници“.

В жалбата се претендира оспореното решение да бъде отменено, като издадено в нарушение на материалния закон. Твърди се, че оспорващият е представил пред компетентните митнически органи всички необходими документи, доказващи реално дължимата и платена цена по доставката. Поддържа, че същата се явява договорената стойност на стоките по смисъла на чл. 70 от Регламент 952/2013 г. на Европейския парламент и Съвета за приемана на Митнически кодекс на Съюза (М.). В подкрепа на този извод се сочат представени документи – фактури за покупка и транспорт на стоките, международни товарителници, фактури за продажба на стоките на първо търговско ниво, стокови разписки за получаване на стоките и потвърждения от крайния клиент за доставените количества, справка-калкулация за формиране на продажна цена, извлечения от счетоводни сметки за осъществения внос и извършените продажби, дневници за покупки/продажби на стоките за съответния период, фактури за реализация на внесените стоки, доказателства за извършените плащания, писма, обяснения и т.н., които неоснователно не били взети предвид от митническата администрация. Те потвърждавали по безспорен начин декларираната при вноса договорна стойност на стоките съгласно чл. 70, ал. 3 от М.. Наведени са доводи, че разпоредбата на чл. 75 от Делегиран регламент (ЕС) 2017/891 не въвежда

изискване за доказване на печалба при реализация на стоките, нито разделя документите на такива, свързани с доказването на по-висока или с доказването на по-ниска продажна цена от покупната им стойност. Посочва се, че митническата администрация не е отчела спецификите на търговските отношения между „О.-Ф. Т. Л.“ Г. и крайния им клиент – международната търговска верига LIDL. Оспорващият твърди, че продава на посочената верига пресни плодове и зеленчуци ежемесечно, т.е. не се касае за изолирани сделки, а печалбата се формира в един относително дълъг (едномесечен) период, обхващащ множество доставки. На последно място се поддържа, че в случая е приложим методът по чл. 74, пар. 2, ал. 4 от М. за определянето на митническата стойност, поради което митните сборове няма да са по-различни от декларациите.

Жалбоподателят, редовно призован, в о.с.з., не се явява, представлява се от адв. Г., който поддържа жалбата и моли съда да отмени атакувания акт, по съображения изложени в нея и при спазване тълкуването на решение по дело С-770/21 на Съда на Европейския съюз (СЕС). Сочи, че според цитираното решение продажбата на внесените стоки на загуба не е достатъчно основание, за да бъде отхвърлена митническата стойност. Претендира разности по делото.

Ответникът- Директорът на Териториална Дирекция Митница П., при Агенция „Митници“, чрез юрисконсулт С. оспорва жалбата и моли, същата да бъде отхвърлена. Счита, че съобразно решение от 21.09.2023 г. по дело С-770/21 на СЕС, в тежест на вносителя е да докаже по безспорен начин, че декларираната към момента на вноса цена на стоката е именно реално платената и определена по чл. 70 от Митнически кодекс на Съюза (М.). Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен Съд С. - град, III отделение, 80-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че „О.-Ф. Т. Л.“ Г., през 2021 г. е извършвало внос на пресни плодове и зеленчуци в значителни количества, предимно от Турция.

На 08.05.2021г. в МБ С. е регистрирана митническата декларация с MRN 21BG003010026939R2, с вносител „О.- Ф. Т. Л.“ Г., с която са поставени под режим допускане за свободно обращение с цел крайно потребление пресни зеленчуци с произход Република Турция, в това число и пресни тиквички (стока № 2), с нето тегло 1800 кг. За стока № 2 пресни тиквички с код по КН [ЕГН], с нето тегло 1800 кг. е декларирана митническа стойност в размер на 2716.98 лв., преизчислена в €/100 кг. на 77.18 €/100 кг. Определената от ЕК за дата 08.05.2021 г. С. за пресни тиквички с произход ERGA O., в това число и с произход Република Турция, е 51,1 €/100 кг. Съгласно разпоредбите на Регламента, при вносна цена по висока от 8 % от С., се изисква от вносителя да представи обезпечение. Обезпечението за стока № 2 е внесено от дружеството в пълен размер-417.61 лв., представляващо разликата между митото, което вносителят би платил при определената за деня С. /51.1€/100 кг./ и вече платеното за същата стока мито.

На 04.06.2021 г. „О.-Ф. Т. Л.“ Г., чрез пълномощника си в България „Ренус България“ ООД, е представило доказателства за това, на каква цена са били продадени

процесните стоки – цялото количество от 1800 кг. от стока № 2- пресни тиквички, е продадено на цена от 92 €/100 кг.

На 08.07.2021 г. дружеството, в изпълнение на указанията на митническите органи, предоставило редица документи в съответствие с разпоредбите на чл. 75, пар. 5 от Регламент 2017/891 на Комисията: справка декларация за ДДС за данъчен период м.май 2021г. с приложения към нея дневници за покупки и продажби, уведомление за приемане на постъпили данни от справка-декларация за ДДС, VIIES декларации за осъществени ВОД за същият период.

До „О.- Ф. Т. Л.“ Г. е изпратено писмо рег. № 32-397425/08.12.2021 г. на началник на МБ С., с което жалбоподателя се уведомява за предстоящо изготвяне на проект на решение за определяне на нова митническа стойност и възникване на митническо задължение съгласно чл. 105 от Регламент (ЕС) 953/2013. В законоустановения срок не е постъпило становище от дружеството. Въз основа на така развитото се административно производство е издадено оспореното Решение № Р.-3000-585/18.03.2022 г./32-90441 от 18.03.2022 г. В него митническите органи са приели, че по отношение на стока № 2 (пресни тиквички) е налице по-висока себестойност преди продажбата, поради което продажната цена е по-ниска от цената на придобиване. В решението е посочено, че не са представени удовлетворителни доказателства за наличието на предпоставки за освобождаване на обезпечението. По тази причина, на основание чл. 75, пар. 5, ал. 3 от Делегиран регламент (ЕС) 2017/891, е отказано възстановяването на внесеното обезпечение в размер на 417.61 лв. и са определени допълнителни публични задължения в общ размер на: мито от 417.61 лв. заедно със съответните лихви от датата на пускането на стоките в свободно обръщение.

Решението е връчено на представител на жалбоподателя на 28.03.2022 г., а жалбата срещу него е подадена чрез административния орган до съда на 13.04.2022 г. като на административния орган е изпратена по пощата на 11.04.2022г.

По делото са приети представените по административната преписка писмени доказателства.

По делото е прието заключение по съдебно-икономическа експертиза с поставени въпроси:

1. Каква е цената която е договорена и реално заплатена от „О.-Ф. Т. Л.“ Г. за закупуване на процесните стоки от Турция? Съответства ли тази цена на стойностите, обявени от дружеството в депозираната по случая молба за възстановяване на депозит?; Налице ли са условията по чл. 70 от Регламент (ЕС) 952/2013 за приемане на Митнически кодекс на Съюза за определяне на митническата стойност на база договорената стойност на стоките?

2. Каква е цената, по която са продадени внасяните стоки към фирма LIDL и какъв е размера на вносното мито, изчислен на база на тази стойност?

Съдът кредитира представеното заключение като добросъвестно, компетентно и неоспорено от страните.

При така установеното от фактическа страна, съдът достигна до следните правни

изводи:

Жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси, следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, следва да се приеме, че жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна по следните съображения:

Спорът в случая е относно съответствието на акта с материалния закон.

Страните не спорят относно фактите. Спорът е относно това предоставено ли е от жалбоподателя удовлетворяващо митническите органи доказателство за условията на освобождаване като предпоставка за освобождаването на внесената от него гаранция съгласно чл.75, пар. 5 от Делегиран Регламент /ЕС/ 2017/891.

Правната уредба на вноса на плодове и зеленчуци се подчинява на специални митнически правила, доколкото чл.1, пар.1, ал.2 от Митническия кодекс на Съюза предвижда, че последният се прилага без да се засяга законодателството на Съюза в други области, а Регламент № 1308/2013 и Делегиран регламент 2017/891 съдържат специални митнически правила относно вноса на плодове и зеленчуци.

За целите на прилагането на митата по Общата митническа тарифа за продуктите от сектора на плодовете и зеленчуците чл. 181 от Регламент № 1308/2013 предвижда механизъм, наречен „входна цена“, който се основава на прагове на минималните вносни цени, под които се прилагат специфични допълнителни мита, които са толкова по-високи, колкото по-ниска е стойността на вноса. С чл.181, параграф 2 от Регламент № 1308/2013 се предоставя на Комисията правомощието да приема делегирани актове, с цел да се гарантира, че достоверността на декларираната входна цена на съответна партида се проверява, като се използва фиксирана стойност при вноса, както и да се определят условията, при които се изисква предоставяне на гаранция.

Делегиран регламент 2017/891, който е приет на основание чл.181, параграф 2 от Регламент № 1308/2013, съдържа, първо, чл. 74, по силата на който за целите на изчисляването на тази фиксирана стойност при внос, държавите членки трябва да съобщават на Комисията за всеки пазарен ден средните представителни цени на продуктите, внесени от трети държави и продавани на пазарите на държавите членки за вносни стоки, както и общите количества, отнасящи се за тези цени.

Чл.75 от Делегиран регламент 2017/891 предвижда правилата за определяне на входните цени на съответните продукти, като от една страна, съгласно чл.75, пар. 2 от посочения делегиран регламент, когато митническата стойност на определени продукти се определя според договорната стойност, посочена в чл.70 от Митническия кодекс на Съюза, и тази митническа стойност е по-висока с повече от 8 % от фиксираната ставка, изчислена от Комисията като фиксирана стойност при внос по смисъла на чл.181, пар.2 от Регламент № 1308/2013 в момента на съставяне на декларацията за допускане на продуктите за свободно обращение, вносителят трябва да предостави гаранция. Тази гаранция се равнява на дължимото мито, ако въпросният продукт е бил класифициран въз основа на съответната фиксирана стойност при внос.

От друга страна, съгласно чл.75, пар. 5, ал.1 от Делегиран регламент 2017/891 вносителят разполага с един месец от продажбата на въпросните продукти, като се спазва максималният срок от четири месеца от датата на приемане на декларацията за

допускане за свободно обращение, за да докаже, че партидата е освободена според условия, потвърждаващи правилното определяне на цените, посочени в чл.70 от Митническият кодекс на Съюза, или да определи митническата стойност, посочена в чл.74, пар. 2, буква в) от този кодекс.

Съгласно чл.75, пар.5, ал.2 и 3 от Делегиран регламент 2017/891 неспазването на един от тези срокове води до загуба на гаранцията, предоставена за заплащане на вносните мита, като това важи и когато вносителят не представи удовлетворяващо митническите органи доказателство за условията на освобождаване на партидата.

В случая не е спорно, че вносителят „О. Ф. Т. Л.“ Г. е избрал да определи митническата стойност на внесената партида въз основа на декларираната договорна стойност, поради което съгласно чл.75, пар.5, ал.1, 3 и 4 от Делегиран регламент 2017/891, той трябва да докаже, че тази партида е освободена според условия, потвърждаващи правилното определяне на цените, посочени в чл. 70 от Митническият кодекс на Съюза.

По спорния по делото въпрос относно доказателствата, които трябва да се представят от вносителя, е постановено решение от 21.09.2023 г. по дело С-770/21 на Съда на Европейския съюз. Това решение е по преюдициално запитване, отнасящо се по тълкуването на чл.75, пар. 5 от Делегиран Регламент /ЕС/ 2017/891 на Комисията от 13 март 2017 година за допълване на Регламент (ЕС) № 1308/2013 на Европейския парламент и на Съвета по отношение на секторите на плодовете и зеленчуците, отправено в рамките на спор между същите страни и по повод декларираната договорна стойност при вноса на пресни тиквички с произход от Турция.

По силата на чл. 633 от Гражданско-процесуалния кодекс (ГПК), вр. чл.144 АПК, решението на СЕС е задължително за всички съдилища и учреждения в Република България.

По разясненията от т.81 и т.82 от решението на Съда по дело С-770/21, доказателството, което трябва да се представи от вносителя, се отнася до всички условия, свързани с протичането на продажбата на внасяната в Съюза партида, които могат да представляват съвкупност от съвпадащи индиции, позволяващи да се потвърди правилното определяне на цените, посочени в чл.70 от Митническият кодекс на Съюза. Продажба на внесената партида на загуба може да представлява сериозна индикация, че декларираната договорна стойност е била изкуствено завишена от вносителя, за да избегне вносното мито, което следва да се плати, или да намали размера му, по-специално когато става въпрос за повтаряща се или извършвана през дълъг период продажба на загуба.

Макар продажбата на загуба да не е достатъчно обстоятелство, въз основа на което митническите органи автоматично да заключат, че декларираната договорна стойност не отговаря на действителността, то в този случай вносителят трябва да докаже не само че тази продажба на загуба се обяснява с обстоятелства, които не засягат правилното определяне на цените, посочени в чл.70 от Митническият кодекс на Съюза, но и че другите условия за освобождаване на тази партида потвърждават правилното определяне на посочените цени /т.83/.

На първо място, в съответствие с чл.75, пар. 5, ал.4 от Делегиран регламент 2017/891 вносителят трябва да предостави на митническите органи освен фактурата и всички документи, необходими за извършването на съответната митническа проверка по отношение на продажбата и освобождаването на всеки продукт от внесената партида, включително документите, свързани с транспорта, застраховката, обработката и

съхраняването на посочената партида /т.84/.

В случай, че документите, свързани с транспорта, застраховката, обработката и съхраняването на партидата от съответните стоки не са достатъчни, за да докажат достоверността на декларираната договорна стойност, вносителят следва да представи на митническите органи и други документи, свързани с продажбата и освобождаването на тази партида, като например писмен договор, сключен между него и износителя или какъвто и да е друг еквивалентен документ, с който може да се установят релевантните елементи на договорното правоотношение, сред които са условията, свързани с уговорката за цената, на която е закупена внесената партида /т.85/.

Съгласно т. 3 от диспозитива на решението по дело С-770/21, член 75, параграф 5 от Делегиран регламент № 2017/891 трябва да се тълкува в смисъл, че за целите на определянето на митническата стойност митническите органи трябва да изключат декларираната договорна стойност на партида внесени стоки, когато тази стойност е значително по-висока в сравнение със стандартната стойност при вноса, определена от Европейската комисия, като тази партида е продадена на загуба на митническата територия на Европейския съюз и въпреки факта, че е бил поканен да представи всеки документ, доказващ, че въпросната партида е освободена при условия, потвърждаващи достоверността на тази стойност, вносителят не е представил достатъчни за тази цел документи, макар че посочените органи не оспорват автентичността на издадената от износителя фактура, нито действителното плащане от вносителя.

В случая не са спорни фактите, че декларираната договорна стойност на партида внесени стоки е по-висока в сравнение със стандартната стойност при вноса, определена от Европейската комисия; внесената партида е продадена на загуба на митническата територия на Европейския съюз; вносителят е бил поканен да представи всеки документ, доказващ, че въпросната партида е освободена при условия, потвърждаващи достоверността на тази стойност; вносителят е представил фактури за покупката и продажбата на внесените тиквички.

Същевременно обаче вносителят не е представил писмен договор, сключен между него и износителя или какъвто и да е друг еквивалентен документ, с който може да се установят релевантните елементи на договорното правоотношение, сред които са условията, свързани с уговорката за цената, на която е закупена внесената партида. Липсват каквито и да е други документи, подписани от износителя, които да потвърждават цената на която е закупена стоката. Същевременно настоящият състав намира, че такива документи не могат да са тези, посочени в писмените бележки на жалбоподателя, а именно фактура, преводни нареждания, потвърждения за заплатените суми, счетоводни записи, справки-декларации по ЗДДС и дневници за покупко-продажби. Действително, от тях може да се направи извод за наличието на валидно договорно отношение /което и не се спори по делото/, но спорно по делото е именно един от елементите на това правоотношение, като за този елемент, както е изложено и по-горе, следва да се представят допълнителни доказателства за установяването му. В тази насока обаче НЕ са представени доказателства.

В с.з. от 25.01.2024 г. представителят на жалбоподателя възрази, че посоченото по-горе превишение следва да е с над 50 % съгласно цитираното решение на СЕС. Действително, в т. 90 от решението е цитирана практика на СЕС, от която следва, че разлика в цените с повече от 50 % между декларираната договорна стойност и

определената от Комисията стандартна стойност е достатъчна, за да породи у митническия орган съмнения в достоверността на тази декларирана стойност. Но, това важи в още по-голяма степен когато тази разлика в цените се съчетава с продажба на загуба, тъй като тази продажба на загуба не е рентабилна търговска практика, както е посочено в т. 82 от същото решение.

Съгласно т. 91 от това решение при условията на т. 90 е без значение автентичността на документите, представени с цел да се удостовери достоверността на декларираната стойност.

Предвид изложеното съдът намира за неоснователни аргументите на процесуалния представител на жалбоподателя, изложени в с.з. от 25.01.2024г. Посоченото по-горе превишение от над 50% е достатъчно, за да породи съмнения за *достоверността* на декларираната стойност. Когато се продава на по-ниски цени от договорената стойност, т.е. в случаите когато е налице превишение *до* 50% е достатъчна продажба на загуба, за да породи съмнения у митническите органи, които да обосноват искане за представяне на доказателства /т. 3 от решението на СЕС и описани по-горе/. Посочените в т. 90 и 91 хипотези са различни и това не може да изключи мотивите по т. 3 от решението. Както следва от т. 91 при превишение над 50 % митническите органи *не следва да зачетат автентичността на представените документи относно договорната стойност на декларираната стоки, като е без значение че тази автентичност не е оспорена от митническите органи* – хипотеза, която е различна от тази, при която е налице превишение с до 50%. В хипотезата на т. 91 и т. 92 приложение следва да намери т. 93 - вносителят да докаже, че партидата е била освободена съгласно условията, потвърждаващи достоверността на декларираната договорна стойност.

При тези факти и с оглед постановеното решение от 21.09.2023 г. по дело С-770/21 на Съда на Европейския съюз следва да се приеме, че вносителят „О. Ф. Т. Л.“ Г. не е представил удовлетворяващо митническите органи доказателство за условията на освобождаване на стоката, като предпоставка за освобождаването на внесената от него гаранция, съгласно чл.75, пар. 5 от Делегиран Регламент /ЕС/ 2017/891.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.3 от АПК, вр. чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

Водим от горното и на основание чл. 220 от ЗМ, Административен Съд С. - град, III отделение, 80-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „О. Ф. Т. Л.“ Г. – дружество, регистрирано във Федерална република Германия, срещу Решение № Р.-3000-585/18.03.2022г./32-90441 от 18.03.2022 г., издадено от Директора на Териториална Дирекция Митница П., при Агенция „Митници“.

ОСЪЖДА „О. Ф. Т. Л.“ Г. – дружество, регистрирано във Федерална република Германия, да заплати на Агенция „Митници“ на основание чл.143, ал.3 от АПК, вр. чл.24 от Наредба за заплащането на правната помощ на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България в 14 - дневен срок от връчване на

преписи на страниците.

СЪДИЯ: